

OSVOBOZHDENIJELAISET JA UUSISKRALAISET, MONARKISTIT JA GIRONDISTIT

„Osvobozhdenijen” 66. n:ssa on julkaistu arvostelu Martynovin kirjasta „Kaksi diktatuuria” (jota „Iskran” toimitus on kiitellyt ja suositellut, ks. № 84). Kuten odotettavissakin oli, liberaalinen porvari ei salaa sosialidemokratian opportunistisiipeen kohdistuvia sympaatioitaan. „*Hra Akimovin teoksen ohella*” Martynovin kirjanen on „Osvobozhdenijesta” „*koko uusimman sosialidemokraattisen kirjallisuuden kiinnostavimpia tuotteita*”. Olisiko liberaali muutoin voinutkaan suhtaantua hvostismipropagandaan, joka peloittelee vallankumouksellista luokkaa kohtalokkaalla tulevaisuudella — osallistumisella väliaikaiseen hallitukseen ja „vallankumouksellisella diktatuurilla” *demokraattisessa* kumouksessa („jakobiinilaisuuden” pelästyttämänä Martynov sotkee tämän kumouksen ja sosialistisen vallankumouksen!)? Onko se sattuma, että „Osvobozhdenije” artikkelissa „Merkittävä käänne” tervehti sitä Plehanovin aatetta myönnötysten tekemisestä revisionisteille? Millä on selitettävissä se „Osvobozhdenijen” (№ 57) ilmoitus, että „oleellisesti vähemmistöläiset puoltavat nykyään jotain elinvoimaisempaa ja toimintakykyisempää kuin enemmistöläiset”? Eiköhän sillä, että „ainoa toivo venäläisen liberaalimin aatteellisesta elinvoimaisuudesta perustuu sosialidemokraattisen opportunismin elinvoimaan” (ks. julkaisumme „Palvelushaluinen liberaali” *)? Oliko hra Struve oikeassa vai ei, kun hän väitti, että Trotskin kirjanen „Poliittiset tehtävämme”, joka on ilmestynyt „Iskran” *toimittamana* (ks. № 72), „ottaa täysin oikeutetusti puolus-

* Ks. Teokset, 7. osa, ss. 474—477. Toim.

tettavakseen eräitä aatteita, jotka sosialidemokraattisesta kirjallisuudesta kiinnostuneille ovat tuttuja jo herrojen Akimovin, Martynovin ja Kritshevskin ynnä muiden niin sanottujen ekonomistien kirjoitusten perusteella” („Osvo-bozhdenije”, № 57)? Jos Martynov ja kumpp. olisivat vai-vautuneet ajattelemaan näitä kysymyksiä, niin ehkäpä he olisivat ymmärtäneet vanhaiskralaisen vaikeatajuisen (ah, kuinka vaikeatajuisen!) ajatuksen, että toisaalta jakobiinien ja girondistien ja toisaalta vallankumouksellisten sociali-demokraattien ja opportunistien keskinäissuhteiden välillä on yhtäläisyyttä. (Ensi kerran tämä ajatus esitettiin, ellemme erehdy, „Iskran” 2. n:n johtavassa artikkelissa, jonka kir-joitti Plehanov.) Olivatko girondistit Ranskan suuren vallankumouksen asian kavaltajia? Eivät. Mutta he olivat tuon asian epäjohdonmukaisia, epäröiviä, opportunistisia puolustajia. *Sen tähden* heitä vastaan taistelivat jakobiinit, jotka puolustivat yhtä johdonmukaisesti 18. vuosisadan edis-tyksellisen luokan intressejä kuin vallankumoukselliset sosialidemokraatit puolustavat 20. vuosisadan edistyksellisen luokan intressejä. Siksi girondisteja tukivat ja puolustivat jakobiinien hyökkäyksiltä suuren vallankumouksen asian suoranaiset kavaltajat, monarkistit, pappiskonstitutionalis-tit j.n.e. Ettekö nyt ala yhtä ja toista ymmärtää, arvoisa girondisti Martynov? Ettekö vielääkään? Selitämme siis vielä: ovatko uusiskralaiset proletariaatin asian kavaltajia? Eivät. Mutta he ovat tuon asian (ja tuota asiaa valaisevien organisatoristen ja taktillisten periaatteiden) epäjohdon-mukaisia, epäröiviä, opportunistisia puolustajia. Sen vuoksi heidän asennettaan vastaan taistelevat vallankumoukselli-set sosialidemokraatit (toiset suoraan ja avoimesti, toiset salaa toimituskabinettien lukittujen ovien takana, turvau-tumalla viekkauteen ja koukkuihin). Sen vuoksi uusiskralai-sia tukevat ja puolustavat aatteellisesti proletariaatin asian *suoranaiset kavaltajat*, osvobozhdenijelaiset. Ettekö nyt ala yhtä ja toista ymmärtää, arvoisa girondisti Martynov?

„Vperjod” № 9,
maaliskuun 8
(helmikuun 23) pnr 1905

Julkaistaan „Vperjod” lehden
tekstin mukaan